

Meditacions: Dilluns de la tercera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar el dilluns de la tercera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: l'Eucaristia sacia els nostres anhels; la conversió és tasca del present; tots cooperem en la santedat de tots.

«TOT JO tinc set de Déu» (*Sal* 41, 3),
«Tot jo sospiro i em deleixo pels atris del Senyor. Ple de goig i amb tot el cor aclamo el Déu que m'és vida» (*Sal* 83, 3). Molts salms ens parlen d'un Déu capaç d'arrabassar i satisfer els

desitjos, no només de la nostra ànima, sinó també del nostre cor i fins i tot de la nostra carn. Hem estat creats per gaudir de Déu: amb aquesta certesa ens apropem a la Santa Missa, on Déu mateix se'ns lliura per satisfer aquestes ànsies. Això no obstant, pot passar que no sempre sentim aquest entusiasme quan ens acostem a la taula de l'Eucaristia. Potser notem el cor enredat, l'ànima dispersa, el cos esgotat. Aleshores, ens sembla que estem molt lluny d'aquella alegria del salmista.

La nostra situació es pot assemblar, de vegades, a la de Naaman el sirià, rei i cap del seu exèrcit. «Era un home molt apreciat del seu sobirà, perquè, sota el seu comandament, el Senyor havia donat la victòria als arameus. Era un home molt valent, però era leprós» (2 Re 5, 1). Era un home ple de vigor, al cim de la seva carrera, però per a qui tots els gaudis

de la vida s'havien convertit, de la nit al dia, en un turment. I no és que les coses haguessin deixat de ser bones, sinó que Naaman estava malalt. Havia perdut la capacitat de gaudir però no el desig.

A l'Eucaristia trobem tot allò que desitgem. L'Eucaristia és l'aliment que ens sacia, la medicina per a les nostres malalties. «Que la vostra misericòrdia, Senyor, —supliquem— purifiqui i guardi constantment la vostra Església; i ja que sense vós no es podria salvar, governeu-la sempre amb la vostra gràcia»^[1]. «Si oblidéssim l'Eucaristia, com podríem remeiar la nostra indigència?»^[2]. Sant Josepmaria aconsellava: «Estimeu la Missa, fills meus, estimeu la Missa. I combregueu amb fam, encara que estigueu gelats, encara que l'emotivitat no respongui: combregueu amb fe, amb esperança, amb caritat ben encesa»^[3].

«EN TEMPS del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria» (Lc 4, 27). Per què Naaman, d'entre tants, va ser escollit per Déu per ser salvat del mal que l'afligia? Per què a nosaltres, d'entre tants, el Senyor ens dirigeix una vegada més la seva crida afectuosa a la conversió? En gran part, és un misteri. No ho sabem. No hem fet mèrits particulars. Fins i tot, ens pot semblar que el que hem posat per part nostra són dificultats com, de fet, li va passar a Naaman, que en primera instància «es posà en camí tot indignat» (2 Re 5, 11).

També nosaltres hem començat la Quaresma amb grans expectatives, i potser ens hem pogut desanimar una mica en no notar grans canvis a la nostra vida. Potser ens passa com a Naaman, o com a alguns paisans de

Jesús, que volien veure prodigis i no van saber adonar-se del que tenien davant. Pot passar que esperem per a nosaltres mateixos una conversió amb més espectacle, que arribi a fer un gir radical a la nostra vida. I mentre allò no es dona, anem endarrerint la nostra veritable conversió, aquesta que és veritablement a l'abast de la nostra mà, en coses més petites.

És veritat que no ens podem fer sants de la nit al dia. «La santificació és obra de tota la vida»^[4], ens recorda sant Josepmaria, i és Déu qui la va fent en nosaltres, sense que sapiguem gairebé com. Tanmateix, «La conversió és cosa d'un instant»^[5], i això sí que ho podem fer ara, cada vegada que ens disposem a pregar o que ens posem en presència de Déu. Si Jesús és amb nosaltres, ¿què més necessitem per convertir-nos, per deixar-nos curar?

.....

A NAAMAN el van ajudar a reaccionar. «Baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. I la pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de la lepra» (2 Re 5, 14). Per què Naaman sí, i els leprosos d'Israel, o els qui escoltaven Jesús, no? No sabem la resposta totalment, però sí que sabem que per a aquesta història d'elecció van cooperar altres persones: «Els arameus, en una incursió en el territori d'Israel, s'havien endut captiva una noieta, que va entrar al servei de la dona de Naaman —relata l'Esriptura—. Aquesta noia digué a la seva mestressa: “Tant de bo que el meu senyor es presentés al profeta que viu a Samaria! A hores d'ara ja estaria bo de la lepra”» (2 Re 5, 2-3).

Naaman el sirià va ser guarit per la fe i l'amor d'aquesta noia d'Israel. No

deixa de ser sorprenent que ella, arrabassada de la seva terra i convertida en esclava, lluny d'albergar sentiments d'odi, desitja sincerament que es guareixi el seu senyor. La mateixa actitud la veiem després als servents de Naaman, que quan aquest marxa irat de la casa del profeta, l'ajuden a repensar-s'ho. Si no fos per tots ells, el seu senyor no s'hauria curat.

Tota història de conversió, la nostra també, troba còmplices entre persones senzilles i plenes de fe que el Senyor ha anat posant al nostre costat. I nosaltres podem fer el mateix a la vida dels qui ens envolten. «Ningú no se salva sol, això és, ni com a individu aïllat ni per les seves pròpies forces. Déu ens atreu tenint en compte la complexa trama de relacions interpersonals que suposa la vida en una comunitat humana»^[6]. I, d'entre totes les persones, qui més ens estima i ens

ajuda és santa Maria: ella ens
empeny amb suavitat cap al seu fill
perquè Jesús ens guareixi.

[1] Col·lecta del dilluns de la tercera
setmana de Quaresma.

[2] Sant Joan Pau II, *Ecclesia de
Eucharistia*, núm. 60.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 91.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 285.

[5] Ibid.

[6] Francesc, *Evangelii Gaudium*, núm.
113.

opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dilluns-de-la-tercera-setmana-de-
quaresma/ (26/03/2026)